

'СВЕТА НЕДЕЛЯ

Брой 42 | 25 септември 2005

† ПЪРВА НЕДЕЛЯ СЛЕД НЕДЕЛЯ ПОДИР ВЪЗДВИЖЕНИЕ

БЛАГОСЛОВЕН ТРУД

“Наставниче, цяла нощ се мъчихме и нищо не уловихме, но по Твоята дума ще хвърля мрежата” (Лука. 5:5)

Братя и сестри,

Премъдрият и всеблаг Творец е наредил всичко в човешкия живот по такъв начин, щото всеки, който работи и се подвизава в полето на физическия или умствен труд и изобщо в оная сфера на дейност, която му е отредена или която си е избрал според своето положение и място в живота, да получава чрез своя труд необходимите средства за препитание и издръжка, да постигне известно благосъстояние и да се радва макар и на едно временно щастие и доволство тук на земята. Всеки честен и верен труженник има право да очаква, че неговите трудове и денонощни усилия ще бъдат възнаградени. Това очакване обаче не всякога се изпълнява, а се намира в зависимост от много обстоятелства, които в много случаи пречат за благоприятния развой на нашата работа, правят нашия труд непроизводителен и по този начин ни поставят в затруднено положение. Но защо е така - ще попита всеки един от нас? Какво е това нещо, което не достига, което не го намираме или, по-точно, не се сещаме да потърсим?

Отговор на този и изобщо на всички житейски въпроси ние вярващите намираме в словото Божие, в светото Евангелие. така ще направим и сега.

В днес прочетеното свето Евангелие ние чухме разказа за денонощния труд на Симона Петра и другарите му, зеведеевите синове Иаков и Иоан, които цяла нощ хвърляли мрежите в Генисаретското езеро и нищо не уловили. А на утрото, когато излезли от корабите и почнали да плават мрежите и ги подготвяли за следващия нощен улов, при тях идва Този, Който им показва пътя и начина, по който да се трудят, а чрез тях и на нас и на всички поколения.

Като завършил беседата Си, Спасителят се обърна към Симона, и му казал да отплава към дълбокото на езерото и да хвърли мрежата за риба. А Симон с недоумение отговорил: *“Наставниче, цяла нощ се мъчихме и нищо не уловихме, но по Твоята дума ще хвърля мрежата.”*

Печален израз на безсилието и безплодието на човешкия труд са тия думи на Симона, братя и сестри. Той и неговите другари бяха опитни риболовци. Отлично владееха този занаят. Пораснали на Генисаретското езеро, те знаеха живота и привичките на рибите. Знаеха също тъй кога е време за риболов. И въпреки всичко това, тия рибари напразно се трудеха цяла нощ. Напразно се мъчиха, напразно пребродиха цялото езеро. Резултатът бе един и същ - всякога извличаха мрежите си празни. Но защо се случи така? Защо тия опитни рибари не всякога успяват? Да, това е въпросът, но тук е и отговорът на въпроса, който се постави по-горе: тия рибари, когато се трудеха през този нощ, разчитаха на успеха си само на себе си, на своя опит, на своето знание и на своята сила дори. те никак не помислиха за Бога. не потърсиха Неговата помощ. Не изпросиха Неговото благословение. А без Божието благословение крайт на човешкия труд е все един - безплодие и неуспех. И ако те, тогавашните човеци, без Христа имат някакви макар и не дотам извинителни причини, то ние, христовите следовници, нямаме никакви извинителни причини да се оправдаваме, когато не търсим Божието благословение за всяко начинание. И както ще видим от евангелския разказ - съвсем друг е резултатът, когато Симон и другарите му хвърлиха мрежите си по думите на Исуса, в Негово

име, с Неговото указание. Тогава от многото риба мрежите се прокъсали и дори лодките взели да потъват. И от тук ние виждаме двете противоположности - труд без Бога и труд с Бога. Резултатът на първия е безутешност, неплодие, а резултатът на втория е чудесно изобилие.

Това е вековната религиозна истина, братя и сестри, която всякога се потвърждава от живота на отделните люде и общества. И ако днес се намират люде да казват, че всичкият успех и напредък в живота дължат само на своите възможности, на своите усилия, то истината не е в тях. Напротив, най-великите мъже с благоговение признават, че своето величие дължат предимно на Бога - абсолютния господар, върховния Благодетел, вечния източник на всички блага.

И наистина, Той е Който съдейства, направлява, подкрепя, благославя и всякога извежда към успех и благополучие ония, които Го търсят. Затуй и от Негово име на вечни времена ще се произнася и отправя към трудещите се по цялата земя благопожелание: Бог да ви помага, Бог да благослови трудовете ви и ги увенчава с добри резултати. И наистина, знайно е, че тия, които се трудят с вяра в Бога, които са в жив контакт с Него, които възлагат своето упование на Него, които просят Неговата помощ и подкрепа, никога не знаят що е празен труд и лишения. Бог всякога излива над трудовете им Своите благословения и милости и ги увенчава с изобилие, блага и плодове. Даже и при случаи, когато трудовете условия са съвсем небла-гоприятни и малка е надеждата за успех, Бог тъй направлява техния труд, че в резултат накрая дава голямо изобилие. Тъй беше и с галилейските рибари при чудесния улов в Генисаретското езеро, защото това, което за човека е невъзможно, за Бога е възможно. И още, защото в човешката немощ се проявява Божиата сила. Обаче никой да не се заблуждава, че всичко това - успеха и чудесата са възможни без вяра в Бога.

Всичко това е възможно за тия трудещи се люде, които упражняват своите занятия с вяра в Бога и които живеят с Неговите наредби. А другите? Те полагат големи трудови усилия, работят денонощно дори,

без спиране и без почивка. Работят делник и празник. И въпреки това все остават недоволни, все нещо не им достига. Но защо? - защото техните трудове, грижи и борби са лишени от Божиата помощ и благословение. А там, гдето няма Божието благословение, празен е човешкият труд, празни остават мрежите. не напразно е останала през вековете за потвърждение на горното и народната мъдрост изразена в пословицата: *“И юнак може, и конче може, но когато Бог не помогне, всичко е напразно”*.

Настина необходими са човешките трудове, борби и усилия, но само при съдействието и благословието на Бога те дават плодородие, пълнота и изобилие. Това е златното правило за всеки вярващ в Бога, което се потвърждава и от вековете и от безчислените примери на днешния живот. Но както Симон-Петър падна на колене пред Христа и смирено Му изрази своето недостойнство при вида на чудесния улов, така и ние трябва да бъдем способни и готови за най-дълбоко смирение и живо съзнание за нашето недостойнство и при най-големите успехи в живота, дори и когато тънем в благосъстояние, щастие и пълно доволство.

Прочее, братя и сестри, с днес прочетеното свето Евангелие светата ни Църква ни напомня за свети апостол Петър като образец на благоговейно смирение. Той падна на колене пред Христа и се провикна *“иди си от мене Господи, понеже аз съм грешен човек”*. И този вик бе вик на самоосъждане, на дълбоко съкрушение. Този вик трябва да бъде израз на съкрушение и у всяка душа, която вижда безкрайните Божии благодеяния, всред които всички ние живеем. Да се постарам да станем нови членове, смели за вярата, чисти за надеждата и вдъхновени за любовта. А това ще постигнем тогава, когато се грижим преди всичко за духовните блага, като търсим преди всичко Царството Божие и Неговата правда, като слушаме словото Божие и изпълняваме Божиата воля.

Амин!

Ставрофорен свещеноиконом
Константин Янчин

УСПЕНИЕ НА СВ. ИОАН БОГОСЛОВ - 26 септември

“И светът премина преминава, и неговите похоти, а който изпълнява волята Божия, пребъдва довека.” (1 Иоан 2:17)

Братя и сестри,

От църковния амвон не веднъж се е подчертавало, че не количеството в религията, а качеството на живота на християнина е, който на земята издига, а на

небето спасява. житейската суета в нашата религиозна действителност показва това - плодовете на летния труд и грижите за зимен запас поглъщат вниманието на всички

ни, но затова пък духът си е все гладен и животът -духовно пус. Има една свързваща нишка между тези два полюса. А тя, в отношението на християните помежду им, а и въобще между всички човеци, е любовта, добротата между човеците.

Днес празнуваме паметта на св. Иоан Богослов, наречен апостол на любовта, който не спирал да казва: *“Деца, обичайте се един друг”*. И на въпроса, защо той повтарял едни и същи думи, апостолът отговорил: *“Защото в изпълнението на това се заключава всичко. Който изпълни тая заповед, той е изпълнил целия Божий закон”*.

Св. Иоан Богослов е син на галилейския рибар Зеведей и жена му Саломия. Рожба на благочестиво семейство, което е било изцяло благоразположено в услуга на Христовото дело. Главна причина за това била майка му Саломия, която предоставяла всичко, с което разполага за Христа и неговото дело.

Роден във Витсаида - градец разположен на красивия бряг на Генисаретското езеро. Тук в мила домашна обстановка протичат детските му и младенчески години. Надарен с проникателен ум свети Иоан добил религиозно възпитание от благочестивите Зеведей и Саломия. От рано почувствувал стремеж към познание и служение Богу. Една сутрин, когато на изток зората се оглеждала в гладката повърхност на синьо-зеленото езеро, когато младият Иоан с брата си Иаков и баща им кърпели скъсаните мрежи и се говели за улов, край тях минал Спасителят. Като Видял двамата братя, Иисус ги призовал да тръгнат след Него. Без да дочакат втори призив братята оставят престарелия си баща със скъсаните мрежи и тръгват след Него. Оттогава навсякъде Иоан постоянно следва Иисуса и жадно слуша словата Му. Той става любимият Христов ученик. Иоан е в числата на тримата, които видяха Преображението на Таворската планина. Той е ученика, който на Тайната вечеря се бе облегал на гърдите на Иисус и бе казал: *“Господи, кой ще те предаде?”*(Иоан 13:23). Той последва, най-сетне, Иисуса и на Голгота, когато всички други апостоли от страх се бяха разбягали. Заради голямата си любов и преданост към Господа Иисуса, проявена и в последните минути на Кръста, Спасителят благоволил нему да остави и повери Пречистата Си майка и като награда му окажа честта да го направи Свой брат, като му каза: *“Ето майка ти”*.

Свети Иоан ни остави Евангелие, три послания и книгата Откровение. Всеки, който е имал желание да прочете поне няколко стиха от Евангелието на Иоана и който е вникнал в духа на неговите думи, той не е могъл да не остане възхитен от висотата на богословската му мисъл. Озарен от божествено вдъхновение, той със своя проникателен ум, дарен му от Създателя за

тази цел, прозрял битието на Бога и Неговото Слово и да изрази това с известните на всички думи: *“В начале бе Слово...”* (Иоан 1:1). Знаменателни са тия думи! Те са връх на богословското умозрение. И жалко за тези “богослови”, които ги изопачават за човешките си цели. С тези думи свв. братя Кирил и Методий наченаха своята просветителска работа. *“В начале бе Слово...”* - това беше алфата на нашите стари богослужбени книги. *“В начале бе Слово...”* - с тия думи започна българското писмено слово, за което свидетелствуват старобългарските писмени паметници.

В своите благовестнически трудове св. Иоан Богослов издига преди всичко любовта - тая мощна стихия на човешкия дух - затова и свитата Църква го прославя като апостол на любовта. Любовта като “агапа”, т.е. съвършената, чистата, безкористната и себежертвената, която не беше позната, или поне малко позната за античния свят. Тя е основа на християнската нравственост. Тази именно християнска любов възпя и разкри апостолът на любовта - Иоан. Той я посочи най-напред у Бога (“Бог е любов” - 1 Иоан 4:8), проявена към човешкия род, поради което отдаде Своя Единороден Син за погиналото човечество. (Иоан 3:15)

Наред с благовестителските си трудове той е писал и защитни слова против гностиците, нравствени послания против еретиците и предупредително Откровение за грешниците - сурова картинна угроза и действително заслужена отплата - пророчески обрисувани в редовете на Откровението.

Ето, братя и сестри, почитайки паметта на св. Иоан и четейки писанията му, да се възпламени в сърцата и душите ни любовта, която е изпълвала цялото същество на любимия Христов ученик, защото без любов няма истински честит живот, и без нея не може да бъдем истински християни и която е основа на християнската нравственост.

Затова нека стоплим с пламъка на любовта заледенялите си сърца и ако сърцето е наистина символ на любовта, нека изпълним сърцата си с чиста любов към Бога и ближния... защото, по думите на апостола: *“Който каже: “любя Бога”, а мрази брата си, лъжец е; защото, който не люби брата си, когото е видял, как може да люби Бога, Когото не е видял!”*

Тогава чак картината на живота ни ще се промени - тя ще стане по-светла и по-радостна. Тогава и другите като видят нашите дела на любов и милосърдия, ще прославят нашия небесен Отец (Мат.. 5:16), Коумо да бъде чест и слава во веки веков!

Амин!

ПОКРОВ НА ПРЕСВЕТА БОГОРОДИЦА - 1 октомври

“Покрий ни с честния покров и ни избави от всяко зло.” (Из църковна песен)

Братя и сестри,

Празниците в чест на Света Дева Мария са от много ранни християнски времена и са много на брой. те се празнуват сърдечно от целия християнски свят. личността на Божията Майка е предмет на почит още от дните на Христа, почти от момента на паметното събитие в Назарет, за да се изпълнят над нея думите на Священото Писание: “Ето от сега ще ме ублажават всички родове” (Лука 1:48). Дух Святий, чрез устата на Елисавета, майката на Предтеча, високо заяви пред грешния и отчаян израилев и човешки род, че девицата Мария от Назарет е благословена между жените на земята, от чиято утроба ще произлезе благословен плод за изкупление на Адамовия грях и за изпълнение на Божието обещание, дадено на изпълнените от рая наши прародители. Чрез Ева лукавия пося семето на злото в душите на хората, ца да огреша света и зароби човека, но пък чрез света Дева Мария небето обезглави змията, за да изкорени плевелите на злото, като изчисти земята и освободи Адама. Мъдра е мисълта на девицата, бъдещата монахиня Касияна, казани срещу обидния въпрос на император Теофил при избора на царица: “Вярно е, че злото в света е дошло чрез жена - но истина е, отговорила Касияна, - че и спасението е дошло пак чрез жена”. Затова наестина, достойно и праведно е да се ублажава и почита присноблажената св. Мария - на нея земята дължи духовната си светлина, на нея човешкия род дължи свободата си, на нея всички страдалци дължат свободата си, на нея всички верни възлагат надеждата си за добри дни в живота и за блажено кътче във вечността.

Днешният пък празник води началото си от втората половина на десетия век и е свързан с Цариград, тогавашната столица на Византия. В онези дни животът на голямата християнска империя не бил спокоен - Църквата се друсала от спорове, тронът се клател от чести смени и борби за власт и корона, границите на империята били заплашвани от други народи, народът бил обеднял и почти обезверен, всички били в смут, безпътница и отчаяние. В това време около историческия хълм Влахерна се подвизавал и приютявал св. Андрей Юродиви. Един неделен ден, когато храмът бил препълнен от верни души, когато се отправяли сърдечни молитви към света Богородица и нейния Син - да се спрат споровете, да се премахнат разделенията, да се отстранят враговете, да настъпи единомислие, да настане мир, да се заживее евангелски - тогава св. Андрей мистично прозрял във висините на храма Божията

Майка, обкръжена от ангели, от сонма на пророците, от лика на апостолите и от мъчениците, да простира майчински и да закриля утешително с омофора си царствущия град и бедствущия народ. Участник на видението станал неговият ученик Епифаний. Приобщили се към духовната радост и утеха всички богомолци, а чрез тях по-късно и цялата столица и цялата страна.

Благодеянията на Твореца към твореците са безчислени и милостите на небето към страдалците са безброй - посредница и ходатайка обаче на тези блага и добрини е света Богородица, защото тя е мост на изкуплението, източник на просвещението, съд на благодатта, извор на милостта, пристанище на успокоението, котва сред страданието, кораб на спасението, защита на онеправданите, майка на сираците, пример за майките, радост за всички скърбящи.

Някога Христос от Елеонската планина отправя поглед през съззи към обезверения Иерусалим и рече: “Иерусалиме, Иерусалиме, колко пъти пожелах да събара чедата ти, както кокошка събира пилците под крилето си, и не рачихте”. така и сега Божията Майка от небето отправя очи към всички страдалци и грешници на земята, и майчински ги кани да се подслонят под крилето и. В книгата на пророк Данаил, глава четвърта, се говори за дърво посадено сред земята, високо до небесата, ширнало се над цялата земя, с прекрасни листа и с чудесни плодове - дърво, което дава сянка и подслон на птици, зверове и човеци. Мъдри проповедници и тълкователи считат, че това дърво символизира свата Богородица и нейната роля в света. Ние човеците сме прелетни птици на земята, морни пътници в живота - имаме нужда от пристан, храна, покой и радост. В древни дни Иаков получава сън - видял стълба от земята до небето. На върха и стоял Бог, а по стълбата слизали и се качвали ангели. тази стълба пак е св. Богородица, връзката между земята и небето - чрез нея Христос слезе на земята, чрез нея се възроди човешкият род, чрез нея душите се връщат при Бога, чрез нея ангели слизат да пазят людето от грях. Чрез нея и ние да потърсим своя ангел на мира и закрилата, за да изживеем дните си добродетелно и се удостоим да се възкачим по нея до вечното си жилище.

Майко Божия, вирайки се в пречистия ти образ умилно те молим - покрий ни с честния си покров, осени ни с майчината си милост и ни избави от всяко зло, молейки твоя Син и Нашия Бог да спаси душите ни!

Амин!

Ст. ик. **К. Янчин**